

PROEZIA

Notă: Această ediție non-profit este realizată de autor și reprezintă o variantă ușor modificată a celei originale (© Pontica, 1996).
© Mircea Țuglea, 2007, pentru prezenta ediție

iaso, amice, -ți voi spune
true stories cît seara cu iz
de menstră se lasă pe-oraș
tu fă-ți dușul, freacă-te cu
multe prosoape, iar trupul
astfel rașchetat întinde-l
cu grație-n pat, și atunci
mă citește, închipuie-mă
-n umbra veiozei, sticlind
spre tavan, ca și paingul
pe-a ficției ață plutindul
guzgan, și-apoi de mreață
te-nvăluie și de cearceaf
tu sfinxul meu trandafiriu
amice iaso, mortul meu viu

o vremea aceea cînd stam
c-o vodcă alături și lungi
flăcări roteau ochii noștri
spre zarea de ketchup, noi
cei bahici, sașii & kafkii
domnii icși, supli, frenici
pe-odor di femina cu teniși
călcînd, cum damele-n pîrg
guițau după noi, cum sexul
rujat căsca mandibula, ce
zei palizi și goi, mașini
tinere, -n vertij încolăcit
fost-am atunci, dar scriind
totul dispare, și viermele
vremilor falanga ne roade

pe nicăieri nu prinzi guvizi
c-ai nădărnici, și totuși, frate
îmi zise unul, crane-mi pare
că îl chema, multe nu știu
despre zei, dar cred că mustacă
e-un mare și brun zeu, aicea
are crîșmă, și stă căminul
să se prăvale, aicea frate
merg studentei să-noate, și
meduza clămpăne pe pluta ei
prin parcul cu-alei, am rîs
n-am zis nimica, cînd aeru-n
clocot a prins să joace, tu
moșule, cum nu vii, momeala
degrabă-aruncînd, de-al tău
cîrlig repede un guvide să
se agațe, eu primul, și toți
la crîșma din cer să bem într-o
neștire, cazane de fericire

la sophia-n librărie am
văzut tigrl, cum mirat
către mine, prin poza-i
privea, și fremăta, gata
să sară, nu căprioare, ci
cărți să sfîșie, și-apoi
să mîngîie-ncet cu gheara
vreo filă rămasă, tigrl
privea mirat din jungla-i
spre mine, sclipeau leneș
dungile lui, la sophia-n
librărie cînd am ieșit, și
trecînd zebra, am mîrîit

Rămîi

Vroiam să scriu și eu o poezie ca orice
tînăr filfizon cu pletele-n vînt despre
amor carnal despre moartea
cu sex de aramă cu părul roșcat
cînd pe umărul stîng iată s-a așezat
umbră tuciurie de om ce-a strigat
las-o baltă, mirciulică, las-o în
mă-sa de moarte cu negru sîn
mi-e greață pînă-n tavan, pînă-n
cer mi-e greață de voi poeții cei tineri
și de bolboroselile voastre, mai bine
haide să bem un lichior.

Fie cum zici, mă umbră de cititor
mergem la cîrciumă și mîngă ne facem
tu ține stînga să ieșim din poem
cît despre moarte sîntem tineri, ce
are cu noi, nu știu drace
zice, cînd iată dăm nas
cu-o doamnă tuciurie și voalul ei tras
pe obraz, nu știu drace
e nevasta cea rea de gură
pe unde-mi umbli, lepădătură, zice ea
în loc să stai acasă zice ea
cît despre tine, mircea
mai rămîi.

îmi pipăi orbitele, de multe
zile încoace plouă, e luni
aici pietonii trec strada
pe cercuri, ca și cum și-ar
apăra glia, exilul și-mpărăția
familia eminescu avea un samovar
în care a fiert geniul cezarului
proletar, e luni, librăriile
sînt închise, oamenii visează
vise, așa de liberi că mult
nu le lipsește să plîngă
mă sprijin de un copac, martor
al trecerii mele, e luni
ochii-mi sînt limpezi și juri
și-mi pipăi orbitele

am băut all day long, la vraja
mării, privind macaralele-n ceață
cum tremură, la on plonge, unde
am halit și-o ciorbă de burtă
apoi, pe terasa gării, care nici
nu mai știu cum se cheamă, și-n
regie, la surely, după ce tot
timpul, pe tren, am somnolat
și-am făcut pipi-ndelung, preț
de câteva beri, m-am gândit
înfulecînd pizza că ce vreme
scîrboasă, să urlu, s-ascuți
vîntul cum bate, în fine, acasă
cică citeam, de plictiseală-mi
trozneau toate oasele, ping
pong, și dansau, am închis
ochii și-am visat cum, spre zori
viermele-ntre picioare zvîcnea
leneș, de unul singur, așa

înot în umbră, zi de zi
prin fumul scris cititului
ce-a văzut eminescu, aproape
nebun la hotel d'angleterre
eliade plecînd înspre indii
să fi avut viziunea himalayeii?
ce scrie în infra-noir, în triste
și intermezzo, ce scrie-n zohar?
degeaba, e umbră, -n care noi
murim și ne naștem, iubim
femei fără chip, doar cu
rochia lor arhetip, și nu
vedem, dincolo de zarea
lucioasă, de antenele poștei
de valul mării, și dincolo
de brichetă, nu îi vedem
celuilalt umbra, discretă

Sonet

Îmi mirosea a pepene galben
fără să cred că trăiesc
umărul mi-a ajuns deodată mai departe
decît aurora.

Ce pustietate, ce liniște
mai am voie să lăcrimez?
acum cînd mă lovesc de spațiul
din jurul farului genovez.

lată-ne, animale speriate
cred că a trecut de miezul nopții
doar trei versuri mai am.

Se aud cîinii, nu se aud pescărușii
aceasta e clipa cînd tremură
lemnul ușii.

ăsta nu este nicidecum un poem
toate sînt, acum, doar sclipiri
ale unui trecut trist, dacă vezi
lucruri, ele nu sînt pentru prima
dată,  i tot astfel, numindu-le
nu faci decît să repe i, papagali
 n ira i unul după altul, după
alta, spun ndu- i vorbe politicoase
absente, în permanentul , dulcele
chin al echilibrului, acesta
nu este nicidecum un poem

mircea nu-i prea isteț, dă
din ochi, nu din coate, sarmale
nu mănîncă, nici cu viță și-n
foi de varză cu-atît mai puțin
n-are cîine de aer, să-l ducă
de lesă-n mamaia, poate doar
amărîta de umbră, mircea nu
vrea zarzavat, numai ciorbă
pură, și asupra-i, ca duhul
să-și vînture suflul, poate fi
fabricat și prin syntheză, dar
nici că-i pasă, nu-i foarte
isteț, cîcă scie, se uită-n
foaie ca-ntr-un tavan, și
îl și sfredelește, fumează
atît, pînă degetele-ncep
să-i miroasă a moarte, nu
mircea nu, prea vede el
toată ziua filme pe străzi

O rimă pentru allegro

E dimineață

voi lua troleul 42, mic axis mundi și imago same
time, și simțindu-mă bine

cu abonamentul în buzunarul din spate al pantalonilor
voi ține bara să nu cadă și eu voi respira lin
cu ochii la alternanța deal-vale a bulevardului tomis
care traversează dobrogea cum ar traversa
un dalmațian strada

acționat de un semafor cu dalmațiene, și dînd
din coadă de lene.

Acum, facem pauză să fumăm o țigară
în care timp poezia se deapănă singură
și troleul merge de capul lui de axis mundi
dar hai c-am ajuns la filtru și arde
cu miros de cauciuc moulinex care face
totul posibil

including to write bad poems
et le bonheur, la tristesse
and, of course, vita nuova.

Chiar în clipa cînd am bătut punctul
trolley-bus-ul a oprit la capitol și au coborît
niște oameni

printre care și o fostă iubire de-a mea
pe care am recunoscut-o după amintirile pe care
le avea despre mine

după caii care-au făcut atac de cord pentru ea și
după niște drezine.

Țin minte că avea sînii mici și bătea din picior
cînd lumea devenea prea relativă
ceea ce se întîmpla atît de des încît
conductele se spărgeau în urma pașilor ei.

Dar iat-o, trece strada, se îndepărtează
și eu cred c-o să ies puțin din text ca să schimb
două vorbe cu ea

între timp, ce-ar fi să căutați o rimă pentru allegro
că tot îmi citiți poezia degeaba.

și yupi, în wonderland
unde toate se-nvîrt, mal
d'ombră, hola, rău frumos
care mă bîntui, n-a durat
mult, și nu va dura mult
amăruie e clipa, dulce-i
trecerea, soră chimeră
nous al nostru, mireasă
fulger și flux în sus ești
fiicei fecioare, salutare
și yupi, umbră c-ovar
de aur, tu minune balaur

Belle époque

De la o vreme iubesc și beau bere
cronicănesc cu amicii și c-o durere
ipocrită la mine mă uit, sînt
încă tînăr, somnul îmi place
cînd vise năuce, strălucitoare
pocnesc ca șampania-n zori, de
la o vreme, o belle époque, cred
că semăn și eu într-un fel cu artistul
ăla tînăr din veneții cu ape, înot
serile voinicește prin mare, pe
stradă gagici rujate și strînse-n
colanți îmi zîmbesc șagalnic din
colțul capului, și chiar ție uneori
îți văd, privind peste umăr întrebător
umbra izbindu-se de luciul vitrinelor.

Să nu uit, de la o vreme mă plimb
zilnic pe bulevardele lungi și-mpănate
cu stani și brani și castani, ca printr-o
amintire a ta, ascult muzici noaptea
mîngîind trupul tău imaginar cu
fiecare gînd inocent și fiecare
mădular, de la o vreme îmi cresc
țepi în obraz, și scutur din pletele
pe care nu le mai am, iar din geam
păsările-și fac semne și rîd de mine

că sînt tot tînăr, și-n camera mea
încă dezmierd fantasma dulce
a ta, scriu și citesc
beau bere de la o vreme, iubesc.

Mîngîindu-i șira spinării

Ea umbla numai și numai și numai
în pantaloni
de ai fi zis că ăștia au fost făcuți
să i se muleze pe picioare.
Cînd se iubea ziceai că moare
de-adevăratelea, chiar că de-adevăratelea
mi-ar fi plăcut să-i spun că excitația nu-i totul
dar ea știa asta demult și nici n-ar fi rimat.
Atunci, mă privea cu ochii măriți și aruncînd
umbre pe tenul său măsliniu-sublimat
învîrtea o țigară-ntre degete
și tot ritualul se desfășura, se desfășura
în aura verde a camerei sale
la fel de rituale.

Avea o părere prea bună despre lux
și una prea proastă despre jertfe
dar tocmai prin asta era mai femină
mai lină.
În rest, crispare, cînd mîngîindu-i șira spinării
se visa înotînd
și marginea mării
nu era pămînt.
Iluminările-i de creolă, cînd rămînea doar în tricou
și se mira de ce e așa frig
sau cînd, numărînd firele de păr de pernă

își ațintea ochii pe răsărit.

Atunci, mirosul ei nocturn se pierdea

pe sub fotolii

își îmbrăca pantalonii

și eu, din șosea, îi făceam semne

și mă mai gîndeam o vreme la ea.

Zodia nașterii mele

Ai fost zodia nașterii mele

ții minte cum urcam scările vreunui deal bețiv și urlînd
la lună, și întorcîndu-te misterioasă și suplă
mă întrebai „cîte-au fost?“

eu nu știam ce să răspund și-n clipa aia creșteau copacii
iar șoarecele cel portocaliu rătăcea printre ei, ronțăind
totul, pîină și cerceii tăi din argint orbitor
ce-ți luminau cîteodată pletele

patul tău mic, pe care-am stat o singură dată și greu îmi era
să cred că tu dormi acolo, și noaptea te trezești
însăpămîntată de cine știe ce coșmar

căci asta a fost totul, un coșmar
chiar zodia nașterii mele.

Da, mică vrăjitoare, ai fost zodia nașterii mele
a nașterii în real, ca a unui pescăruș

aselenizat pe dantela coiffurii tale exotice

deodată, și mirîndu-se cum de puteai să faci cafele atît de
tari, cum izbucneai cîteodată în plîns, șoptind
„iar rămîn singură“

și de felul în care te-ai oprit pe scările gri și spălate
dimineața, spunînd, vinovată și gravă, „mai vorbești
c-o repetentă?“

dar ai trecut anul, ai trecut și de mine

da, mică vrăjitoare, dulceață de om.

Păcat că între noi nu mai au loc confruntări, că, uneori

privind valurile castanii de pe bolovanul nostru
șlefuit de trupurile meu și-al tău, îmi vine să
te știu lângă umăr și să te-arunc pe mare, păcat
că nu mai mergem cu tramvaiul spre stele, păcat
căci ai fost
zodia nașterii mele.

dimineața ea era lo, pur
și simplu lo, era lola, atunci
cînd purta pantaloni pescărești
era dolly, la școală, dolores era
ea în împrejurări oficiale, dar
în brațele mele mereu lolita era
așa-ncepe romanul, eu țin
minte că, trezindu-mă amețit
cu mintea stoarsă, golit de vis
și văzînd, prin fereastră văzînd
soarele cum răsare, atunci
după lolita amar am plîns

grăsuna de marieta și sora-i
geanina, tina ce-am pupat-o
sub liliac, mona cu coade, și
palida ancă, mutre de îngeri
date cu lac, corina, cu țîțe
prelungi, cîntă zeiță, vali
dorul ce-aprinse, cea blondă
cezară, unduind prin regie
din cîrlionți, liceeana luci
și liz, micul drack, bella
femelă, ci passă, manuelă
și alina cea brună, nebună
alte fetișcane, vaporease
mizere și perfide, frumoase
proaste, albe-ori bronzate
și pășind suplu, luîndu-mă
de braț cu-ndelungă tandrețe
pe toate le-am iubit, le-am
mîngîiat în neștire cu gîndu-mi
le și dedic, drept răsplată
mai sus scrisele-mi rînduri

știu, le bonheur
a marche cote a cote
avec moi pe atunci
erau copacii, cât
de frumoși, adormiți
lungi, rămuroși, ei
de frunze săracii erau
copacii-n amurg, și
nu simțeam ploaia ci
doar asfaltul ud

Hymen

O fată scriindu-și pe hymen orbitoare
poeme visam, și apoi, dimineața
pe geam cerneala chipului meu
ochi leneș făcea, astfel eu
degrabă îmi subțiam trupul, intram
în lumea noumenală. Jupuit
de gală eram, și sticloasele-mi
vene în vînt fluturau, pînă ea
cu un șnur galben mi le lega, dar
în zadar. Plin de noduri și
lehuz, labele mi le tîram, pînă la
tramvaiul ce, zuruind, se plimba
prin lumea noumenală. Paralel
cu el, alt tramvai, pe-alte șine
era, și-nlăuntru-i, lîngă mine
o fată-am văzut, scrijelindu-și încet
pe hymen poeme, de necitit. Ea
mîna brusc înălța, scuturînd
cătrec mine penița-i, și-n geam
sticlea al meu chip, arătare
orbitoare, cu bale curgînd pe
zăpada verde. Atunci m-am trezit
era, ca și-n lumea noumenală
amurg, iar lîngă mine femeie
tînără dormea, cred
că se visa.

la braț cu îngerica
mea leneșă mă plimb
purtăm păpădii, în
păr, să țină de nimb
cît înaintăm, aproape
zburînd, fulgii joacă
șotron în vînt, îi zic
îngerice, nimic
doar înotăm împreună
prin cer, facem spumă
halbe de ploaie bem
pînă cădem, refren
la braț cu îngerica
mea tînără mă plimb
vom purta păpădii
să ne țină de nimb

sărmana de ea, cred c-o iubeam
pe atunci, clăpăugele mele mâini
cum tremurau la ivirea nutrițe-i
părul mi se zburlea, și ce spaimă
am tras văzînd c-ofilit, vai, era
trandafirul dăruit ei, ce bucurie
cînd, agățat cu ghearele de perdea
cătrec mine, ursul de pluș mormăia
din fereastra-i, îl cumpărasem
demult în mamaia, și tot atunci
am mîncat amîndoi floricele, din
tr-un același cornet, și-ncet, ele
dinții ăstei poeme i-au rupt, cît
dimineața, trezindu-mă, ochii nu
i-am deschis de teamă că văd aerul
și, parcă-n vis, am scris că trecem
dintr-un aici într-un alt aici
citind, amăgind, nefiind decît
umbre și dulci dureri prelinse-n
poem, tăceri care se vor termina
nu niciodată, și nu deja, ci
cînd iar trandafirul zîmbi

cum mai plouă cu castane, eu
te pup, doamnă, frumos, sub
cerul ce toarce, iar în club
la tavitian, o pisică motan
mare și grasă se ghemuie, hai
vino, mi-am pus costumul meu
vechi de șoim al patriei pentru
tine, vino, că doar un miros
rece, de nectar, plutește pe
străzi, toamna-i de kandinsky
și sînt lucruri atît de departe
și de deșarte încît ochiul meu
coboară pleoapa, de tine greu
și somnul pîndește, mai stăm
ori în burta mamei plecăm?

Luminițe turcoaz

Cînd mă gîndesc la bluza-ți cu ciucuri tu poate
plîngi sau te bucuri, mai ții
un monolog pe pietroiul acela afemeiat de tine, sau
faci tumbe pe-un suflet să vezi dacă ține.

Tot ce-am visat în viață a fost moarte, umbre
nătînge, șugubețe foarte, chiar tu
ai fost, de fapt, o muzică albăstrie, de la pantofii
cu papion și pînă la ie.

Degeaba-ți țineam eu discursuri savante, cleioase
tu-nțelegai totul de-a-ndoase
și extaziindu-mă, nebunește fumînd din necaz, eram
repede străfulgerat de luminițe turcoaz.

Așa-i cînd nu vezi în culoarea-i adevărată lumea
dulce-amară, de înghețată
cu monumentul tău de inconștiență n-ai bănuț
că-ți doream lipsa ca o prezență.

Cît îți voi purta corpul în vene, cine-mi va lua
atît sînge cît să ieși de tot
mă-ntreb dacă să fac un pas fără să mă clatin
mai pot.

Sîntem două axe dezvoltîndu-se la infinit, știi
care infinit se termină la sicriu
două axe întîlnindu-se o singură dată, aici
fără emoții și zvelți și laici
eu cu urechile alungite, și rănit, tu cu lăcomie
mestecînd anapoda un chibrit.

Aici totul se sfîrșește, ideea de depărtare pare
prea palidă pentru pielea mea roșie
știu că-i păcat, dar voi rîde în fața paharului
voi fuma lin, cu voioșie.

A și trecut

Te trezești foarte departe de aici și de azi
dar bucuros că vezi soarele prin fereastră
că nu mai ninge, zăpada s-a așezat
și gândurile tale pot rătăci fără opreliști
pe străzile înguste, pe faleza pustie
de unde tu, limpede ca un cristal
cu umbre tari, de nepătruns, urci
scările bibliotecii și vezi cât cuprinde
fețe tinere încruntate în cărți, creioane
scrijelind foile albe cu încetineală.
Locul tău optzeci și cinci e de fapt un
fotoliu verde fără vîrstă sau semne distinctive
te așezi leneș și privirea se plimbă
de la vergiliu la dante pe pereții
înzorzonați cu portretele înaintașilor
noștri glorioși, pînă apare
ea filfîindu-și paltonul cu detașare
și trecînd razant pe lîngă tine, de poți
să-i simți parfumul scînteietor cum
o urmează ca trena unei mirese iar ea
se îmbujorează deodată numai la gîndul
nunții și noptii ce va urma, dar așa
roșie cum e îți zîmbește dulce de tot
peste umăr, de parcă ar fi păstrat doar
pentru tine acea undă de gingășie a ochiului
pe care tu în zadar încerci să o încrustezi

unde va între filele cărții. Fiindcă
ea trece, a și trecut într-un alt real
acolo unde se va naște din nou
unde tu, pe marginea paginii, pe lângă
cugetări mai ilustre începi să o vezi
cum iată voalul peste păr și-l înalță
și ochii ei strălucitori parcă plutesc
peste marea albei rochii, peste întunericul
prea treziei tale, foarte departe
de aici și de azi.

Mă duc acasă

Hai tu, frumoaso, să bem o cafea
presărată cu fulgi ciocolatii la coral
pînă cînd vîntul ăsta tăios părăsește
orașul, hai tu, fac cinste, ești
zgribulită toată, fularul s-a terminat
te latră cîinii, fii mai albastră, fii
senină, măcar cît trece-o mașină. Dar ea
se-nfășura tot mai tare-n fular
să nu te pierzi, i-am zis, și cu grijă
am luat-o după umeri, atunci a zîmbit
pe străzi zburau ziare îngălbenite și la un colț
o pereche de pantofi vechi scrîșnea din dinți
nu te uita, i-am spus, așa e lumea
coralul e aproape acolo e cald cît cuprinde
mi-a făcut un semn cu mîna înmănușată
te cred, i-am zis, deși n-o credeam, hai tu
sari peste șanțul ăsta, prin el circulă
grecii și romanii vechiului tomis, se duc
cu toții la coral recitînd amores
ea a sărit zveltă și-n urma ei
pe malul celălalt i-a rămas parfumul
lasă-l în plata domnului, am spus, mai avem
două străzi ca două povești de mers
uite chiar am ajuns, intră tu și mă chemi
și pe mine cînd ești aieva, eu
mă duc acasă de-acum.

ah umbră, maică-a spasmei
seamăn al meu ipocrit, frate
beware, beware, tu floare
de fum și șerpoaică sophia
l'enfer non plus, și dragon
încolăcit, tigrul-n joc, tu
ești duh ce coboară, beware
căci se încoardă mintea ca
un sex și arc spre slobozenie
când apari, sînziană vedenie
mă cred om-funcție și pletos
ce-atîrnă-n hău, cum peștii
pînă se-așterne, pe umărul
meu chiar, fără-de-numărul

Terasa colonadelor

Am văzut casa cu lei, scuturându-și ploaia, și pe poetul
grigore șoitu deasupra ei ca un steag
am văzut mințile cele mai bune ale generației mele, sorin
și florin, jucînd biliard, pocnindu-se cu tacul
și-am văzut tot cenaclul de marți urlînd feroce la lună
iar ea strălucind mai departe, imensă alună
l-am văzut pe demon la bella napoli, cu tufe de păr creț
pe picioare, cum fuma în rotocoale albastre
și m-am văzut pe mine scriind toate astea, dar n-am înțeles
nimic din existență, niciodată nu voi înțelege.
Am văzut în berării atîtea capete sparte de structuralism
și ce pizza delicioasă, din noul roman
i-am văzut pe optzeciști și pe nouăzeciști și pe douămiiști
hîrjonindu-se-n iarbă precum puii de mîță, apoi
am văzut-o pe blonda cami, leneș vîslind prin aer cu lungile
glezne, pe zamfira arzînd ca sefira din bezne
m-am văzut pe mine însumi scriind, dar n-am înțeles nimic
și niciodată, nu, niciodată nu voi înțelege.
Am văzut ochiul lui cărtărescu privindu-ne răutăcios, din
cerul verde, frumos ca o reclamă, al levantului
și deasupra constanței, plutind, o uriașă vată de zahăr
pufoasă, de îngeri și pescăruși, l-am văzut
pe j. alfred în concert la portul tomis, și soarele cum
cădea ca o minge de baschet în mare
am văzut stelele calde, aurii, pe mine vorbindu-i amaliei
în camera ei ireală, cu poze și draperii

da, m-am văzut pe mine, dar n-am înțeles nimic din dragoste
și existență, niciodată nu voi înțelege ceva.
Trec des pe la terasa colonadelor, căci sub bolta de viță
din părul tristeții flutură-ncet o șuviță.

mircea-l cară pe țuglea-n
spate, ăsta rîde ca prostu
are bilet, două călătorii
viața adică, și cealaltă
se-agață de cer cu mîinile
lui, bețe de troleu, așa
intră-n urbe, străluminat
de soarele maro, și zice
dacă și moartea are vise
animă-a mea, am sfeclit-o
singurătatea atît rămîne
se trîntesc pe umbră, rîd
ca gușterii la soare, ei
tot așteaptă ziua a opta
ce roză și fulger va fi

scriu proezia, ce-aiureală
căci din scrisa-mi trăncăneală
ce rămîne? praf pe foaie
literi gri în ochiu-ți ploaie
lin căzînd, o durere de cap
măreață, o abia perceptibilă
greață, asta rămîne, despre
felul cum mă întorc scriu
în amintire, scriu postume
cu umbră și-alune, fiind dat
golul, dacă ceva e mișcat
în el, va fi mișcat de fapt
zice pico, doar în preajmă

Vom muri

Azi mi-am lăsat barbă, m-a văzut
mama și mi-a zis, ți-e foame?
nu lăsa becul din baie să ardă
fiindcă toți vom muri. O muscă

zbura pe deasupra capului meu, ce faci
i-am zis, nu te hotărăști să iei loc?
m-a privit și s-a așezat cuminte pe tavan
mulțumesc, eu stau invers. Încerc

să intru în camera mea când
mă lovesc de niște întuneric beat
ce cauți aici, tu n-ai casă?
el tace, nefătat. Aprind

veioza dar nici ea nu se mișcă
probabil a adormit, plictisindu-se singură
e o copilă încă, nu poate înțelege
că noi toți vom muri.

concert, azi, la bazilică
de clavecin, maestrul cîntă
boccherini, eu tot privesc
înlăuntru, și murmurînd
am căutat umbra, de grație
plină, în așternutul meu
am căutat-o și n-am găsit-o
ce lipici în dezmierdările-i
ce ochi și flăcări, vă jur
fiice ale constanței, mai
dulce-i tristețea ca rîsul
sfîrșitul, decît începutul

și bucureștiul seara, două
beri la moghioroș, fetița
sub masă, amicii luîndu-și
adio și, cel rămas, rostind
tare, ca să se-audă, dacă nu
mai sînt aici înseamnă c-am
și plecat, snagovul noaptea
și ziua, la națională, citesc
panța și simona that plicty
woman, mă uit la pereți cît
sînt ei de drepți, zice ea
mă uit și eu, lumînări reci
de neon sticlesc în liniște că
o pisică la megafon de-ar fi
pusă, ca-n panța, să miaune
sala s-ar goli, și femeii n-ar
mai come and go, talking
of michelangelo, așa cum
fac acum, de sfîrcul auzi
cum crește-n cămașă, și uzi
ochii tremur, eu nu mai sînt
aici, am și plecat poate, să
văd, cît hăul de ciocolată
se lasă pe-oraș, cum fetița
găsește sub masă, căutîndu-și
păpușa, un bucurești mic

săptămîna de azi a fost a ploilor
a trotuarelor sclipitoare și ude
cineva, o viitoare amantă, mi-a
zis, ocolind cu grijă o baltă
că așa trece toamna, ca o plimbare
pe bulevardul mamaia în zori
ne dă la radio? m-a întrebat ea
păi atunci spune și tu două vorbe
două vorbe, i-am zis, dar deja
nu mai știam cine sînt unde merg
ea m-a luat de braț și m-a sărutat
oricum nu se vede la radio, a spus
așa că hai înapoi pe bulevardul mamaia
să nu se ducă și toamna asta degeaba

Mistică

Și cînt, real, măduvă carne
de os, cînt, o real
despre tine, reflex leneș, ciob
cu ape, și pleoape, cînt real
zădărnice tu, lighioană
goană real, tu bulboană
vie, marasm. Scriu
și cînt, scriu și cînt despre
tine real, icră-a lumii
noastre, din care orbi
o real, tu ne sorbi. Scriu
și cînt, mă-nconjori, ieși
din bulbii spinării cobori
pe asfalt și pășești
prin pașii mei, iată, grei.
Taxinomie real, o tu, conjunctură
miez lumii, roșiatecă aură
scriu și cînt despre tine, val
și lavă real, tu mare
zeu cu ovare. Cînt despre
tine schilod, plod al nostru
oedip tînăr real, fiică
a ta sînt, și scriu, cînt
real rege, despre tine.
Coroana-ți, cerneală
mațele tale roze

și sori, și cînt, o real
floare în floare eu
scriu și cînt.

la ileana, -ntr-o cameră
cu soare mic, unde rheme
zburau, am stat privind
no ideas but shadow, an
empty shadow, și departe
chiar foarte, cine zicea
de ce-a murit mozart, mamă
de ce, și lăcrimînd, sub
soarele veioză-n lumină
tremurătoare și roză, ce
să-i spui, oricum toți
vom muri, plîngi cît poți

mai făcea silviu o cinste, mai
spunea robert un banc, și dincolo
de noi, prin geamul crîșmei
norii fugeau nebunește, ca
urmăriți de un tanc, din ape
demonul constanței sărea și roind
pe labe nimerind, direct lîngă
noi, la calu de mare, apoi
cămăruța lui sorin, cît cubul
infantei, în care ne-nghesuiam
cinșpe inși și crenguța șaișpe
goleam damigene, fumam, dacă
de durere și singurătate vomam
și ceața, rece, foșnind prin păr
să mă sărute și să plece chemam
departe, demone, într-adevăr
nimeni n-a știut vreodată, doar
umbra, diavolesc de frumoasă
ce-n aba, bar trist, sta la masă

eu foarte bărbos și fumînd
pătrund, dinspre bucurești
în somnoroasa constanța, ea
coapsele leneș desface, se
cutremură cînd urlu-n extaz
cînd vălul sfîșii, tu urbe
constanța, jună gagică, te-am
avut, ție ți-am dat spasma
minții mele, alburiul glod
văzîndu-te doar cum dormitai
cu țîțele-n soare am juisat
ca-n peșteră umbra, în burta
ta m-am ascuns, tare bărbos
și fumînd, chiar lăcrimînd

pînă aici, dincolo-s duhuri
dant alighierul, tom cel aquin
blondul nechita ori mincu marin
ca niște elfi, niște mici
iepurași fluturînd din urechi
prin aerul poemei, duhuri
leneșe, zăpăcite, care-n zbor
rotesc aripi, rîd cu șarm
ca serafii lui mallarm, pînă
aici, dincolo-s lei, cu coama
în vînt sclipitoare, și sînt
în așteptare feline, să muște
din tînăra carne, a mîinii
ce scrie, precum căprioara
țopăind pe hîrtie, aici
-n umbra pădurii, frumoși
idoli dorm, în a foii
răcoare, și cărtărarii
cu plete, ori sînzienele
fete trăiesc, chiar aici
sunt leones, adecă stau lei
iele și eide, elfi și idei